

DAMANHUR

Et alkymisk eksperiment

Av Per Henrik Gullfoss

Noe av det som var så fascinerende for meg er alle områdene som synes å være integrert i Damanhurs visjon. Mange åndelige retninger og eksperimenter synes ofte å mangle et eller flere av disse områdene. Det kan dreie seg om forståelsen av økologi, eller kultur/skjønnhet, eller vitenskapelighet os.v. I Damanhur synes de alle å eksistere og være vevd inn i hverandre.

Noen ganger blir jeg imponert over mennesket.

Jeg blir overveldet, forundret og begeistret over denne fantastiske skapningen og hva den kan finne på å gjøre.

Å reise til Damanhur, er som en reise til og gjennom ditt eget indre tempel.

For litt over 25 år siden var det tretten personer som ga seg til å grave ut ett tempel i all hemmelighet, på den italienske landsbygda. De hadde lett over hele verden, for å finne det riktige stedet hvor jordens energilinjer var sterkest, og endelig funnet stedet de skulle bygge sitt

tempel. I dag står jeg inni i dette templet, som er noe av det vakreste, mest magiske og mest meningsfylle jeg har opplevd på lenge. Og mitt hjerte fylles av forundring og takknemlighet. Glede over disse menneskene som ikke hadde fornøft

og vett og praktisk innsikt til å forstå at det de holdt på med var galskap og umulig å gjennomføre. Det er i slike øyeblikk jeg opplever hvor fantastisk mennesket egentlig er. Når ren "galskap" får det umulige til å bli mulig.

Jeg garanterer ikke for at innholdet i denne artikkelen beskriver Damanhur slik det virkelig er. For det er min reise til "solen by", (som Damanhur betyr) du inviteres til å ta del i. Mine tanker og sansninger av dette stedet som ligger akkurat der hvor slettlandet begynner å slynge seg oppover åssiden.

En historie delvis skjult bak tidens tåkesslørr forteller at små enheter forsøkte å bevare menneskehetens kunnskap og visdom den gang Atlantis ikke lengre maktet å bære seg selv og sank ned i havet og glemselen. Damanhur var et slikt sted i Egypt, og det er denne

visdom og innsikt, som så lenge har ligget som en skjult skatt i dypet av menneskenes indre hav, de som står bak dagens Damanhur prøver å bringe til

Kort Om DAMANHUR

Damanhur er et eget samfunn i Italia. De har sin egen sosiale og politiske struktur, over 50 økonomiske aktiviteter, egen valuta, skole og mye mer.

Damanhur er blitt et internasjonalt senter for spirituell utvikling.

En mer oversiktlig beskrivelse av Damanhur vil du finne i Ildsjelen nr. 2 - 2002. Den artikkelen er lagt ut på webadressen nedenfor sammen med artikkelen som står i denne utgaven.

2-3 representanter fra Damanhur kommer til Norge i slutten av januar 2003. For mer informasjon se side 37 eller besøk webadressen nedenfor.

Webadresse:
<http://home.no.net/damanhur>

overflaten. Det kommer vel ikke som et sjokk på noen at vi akkurat nå står foran noen av de samme utfordringene som gjorde at Atlantis gikk under. For å ikke gjenta denne fadesen, nå når vi har gjort en sirkel og krysser samme sted på spiralen en etasje høyere opp... eller lavere ned... Så trenger vi all den tilgang på gammel visdom og innsikt som vi kan få. Samtidig som vi må bruke alt det vi som menneskehet og individer har lært siden den gang.

Mennesket er forunderlig enkelt og forunderlig komplisert, akkurat som livet. Alt er alltid

nytt, og

allikevel så gjentar livet seg selv

uendelig.

Men hvorfor bygget så disse menneskene dette templet??

enn jeg kan se, men her kommer i hvert fall noen forslag.

A. Templet kan brukes som et sted for innvielser. Det hjelper individet til å forstå seg selv og sin egen kosmiske tilhørighet.

B. Templet er bygget som et slags bibliotek eller lagerrom med informasjon, i tilfelle det skulle gå galt denne gangen også. Slik at kommende generasjoner har en bedre sjanse enn det vi hadde.

C. Templet er ett uttrykk for en ny myte, hvor menneskets guddommelighet står i sentrum.

D. Templet er bygget på et av de to kraftigste møtepunktene mellom synkronistiske linjer.

Det gjør det spesielt egnet for å opprette kontakt med utenomjordiske bevisstheter.

I tillegg gjør denne energien det mulig/lettere å foreta tidsreiser og lignende.

E. På grunn av sin beliggenhet er templet en energitransformator, som gjennom sin ladning og kvalitet påvirker hele jordens energifelt, og dermed hjelper menneskeheten og alt liv på Jorden til å utvikle seg mot en høyere bevissthet.

Damanhur synes å være et alkymisk eksperiment, og det

Jeg opplevde det som om de i dette menneskehetens tempel prøver å samle alle de forestillinger mennesket har hatt og har om universets mening og natur og vise essensen og den dypere mening i alle disse mytene.

som ligger og putrer inne i kolbene er menneskeheten, i hvert fall en liten del av menneskeheten... og som kjent så speiler mikro og makrokosmos hverandre...

En av grunnene til at alkymistene fikk problemer med den dogmatiske religion, var at alkymien så mennesket som en medskaper av det guddommelige. Sagt i klartekst, så baseres ikke den alkymiske vitenskap på at den guddommelige skaperkraft har laget en perfekt verden. Som siden ble ødelagt og fordervet på grunn mennesket eller djevelen (engelen Lucifers) manglende vurderingsevne når det gjaldt bruk av den frie vilje. (Lucifer betyr jo ellers lysbæreren, og hvor trenger man lys).

I alkymien er mennesket en del av den guddommelige skaperkraft, som med nødvendighet må være med på å skape seg selv, og slik også være med på å skape universet og GUD. Det er med andre ord ikke noe synd og skyld og skam som skal betales for, men en evig prosess, hvor selve essensen av livet er denne stadige utviklingen av ny innsikt og bevissthet... Det er forandring av den

opprinnelige urenergi – prima materia - som gjennom livet og bevissthetsforvandlingen til de vises stein. Eller sagt på metallspråket. Det er det indre bly som forvandles til sjelens gull. Jeg opplevde at templet i Damanhur fortalte om denne myten. Det fortalte om det Guddommelige menneske og menneskeheten som en Guddom.

Det fortalte ikke først og fremst om mitt forhold til den absolutte guddommelighet, men om den kollektive menneskelige bevissthet, som kan våkne og bli bevisst seg selv, og samle menneskene til en enhet, på samme måte som cellene i kroppen min danner en enhet, som er større enn summen av cellene.

Det fortalte at livets motkraft ikke er døden, fordi døden er en del av selv livets prosess og nødvendig for en hver forandring. Motkreftene er det som hindrer livet... og døden!!! .. i å utfolde seg. Motkreftene er det statiske og ubevegelige. Det som er stivnet i angst for sin egen dødelighet, som skremmes av sin egen livskraft og som begrenses og låses av sin egen angst for å være syndig og skyldig. Essensen av arbeidet i Damanhur synes for meg å være skapelsen av dette Guddommelige Mennesket og arbeidet med å møte og fjerne de kreftene som hindrer livets utfoldelse.

Jeg ble uhyre fascinert av dette arbeidet med å forme en ny myte om mennesket. Siden den ytre verden er skapt av visjoner, forestillingsevne og kreativitet, så må man forandre mytene og det indre, for å kunne forandre den ytre verden. Jeg opplevde det som om de i dette menneskehetens tempel prøver å samle alle de forestillinger mennesket har hatt og har om universets mening og natur og vise essensen og den dypere mening i alle disse mytene.

Denne essensen blir så utgangspunktet for den nye myten, som kort og prosaisk fortalt går ut på at mennesket er en guddommelig gnist og menneskeheten i ferd med å realisere sin egen guddommelige

bevissthet. Og dermed i ferd med å vekke den Gud som er summen av den samlede menneskelige bevissthet. At denne Gud er en del av den større og altomfattende guddommelige bevissthet er ganske selvinnsikende.

Det mest spennende med Damanhur, er at det synes å virke. Den absolutte og ugjendrivelige vitenskapelige målestokk på enhver teori og ide, er jo om den virker i praksis.

Noe av det som var så fascinerende for meg er alle områdene som synes å være integrert i Damanhurs visjon. Mange åndelige retninger og eksperimenter synes ofte å mangle et eller flere av disse områdene. Det kan dreie seg om forståelsen av økologi, eller kultur/skjønnhet, eller vitenskapelighet os.v. I Damanhur synes de alle å eksistere og være vevd inn i hverandre.

Damanhur er ett levende og pulserende samfunn av mennesker som bor og føder og sover og spiser og raper og elsker og som er opptatt av biologisk mat og alt som gjør at vi kan leve i balanse med naturen. De har bl.a. en liten hage reservert for naturånder. De bor i hus, som for tiden er dekorert med vakre malerier av blomster og insekter i gigantstørrelse. Kultur og natur er føyd sammen. Den ytre form er preget av skjønnhet, og det gjør mitt hjerte glad å vandre i slik skjønnhet. Det er min klare forestiling at ytre skjønnhet og harmoni er en nødvendig del av det å skape indre skjønnhet og harmoni. Det føles som om konflikten mellom den fysiske verdens form og grovhet, og den indre verdens lengsel etter ånd og klarhet er mindre i Damanhur. Og at det er denne hengivenheten til skjønnhet, hvor det magiske og åndelige og naturlige kommer til uttrykk gjennom formen, som fjerner konflikten.

I Damanhur arbeides det også med en vitenskapelig kunst.. eller kunstnerisk vitenskap som går under betegnelsen selfica. Det males selfiske bilder, som skal vekke kreftene i underbevisstheten og skape

ny innsikt. Disse bildene har mye til felles med visse deler av moderne kunst og enkelte bilder av fraktaler. Det er som om bildene prøver å gå inn i urkodene til den menneskelige bevissthet, inn i urkodene som ligger i vårt d.n.a. og via dette formidle energetiske impulser som hjernen kan omsette til ord, tanker og innsikt. Å beskrive selfica er ganske umulig, fordi det dreier seg om helt spesifikke

Det føles som om konflikten mellom den fysiske verdens form og grovhet, og den indre verdens lengsel etter ånd og klarhet er mindre i Damanhur.

former av energi, som gjennom en ytre form, som farger eller metaller åpner for å bringe spesifikke former av energi og bevissthet inn i vår tid/rom dimensjon. Energi og bevissthet som normalt ikke er tilgjengelig for den menneskelige bevissthet. Selfica brukes til å lage store apparater og tidsreisemaskiner, men også til å lage armbånd, ringer og andre gjenstander av viklete koppertråder og andre metaller. De har sfærer, som er glasskuler fylt med vesker, som er ladet med spesielle frekvenser og energier. I mange tilfeller blandes kobberviklingene og sfærene sammen, for å skape helt spesielle virkninger. Jeg var selv til en healingsesjon i templet. Etter å ha blitt scannet av en slik innretning, lå jeg på ryggen, mens en slags trommel gikk frem og tilbake over meg. Følelsen av å delta i en halvgod Frankensteinfilm fra 50 tallet var ganske stor. Scanneren besto av en diger magnet, over meg var det et utall av metallrør og tuber, kobberviklinger som lignet edderkopper og fuglereder, blinkende lys og sfærer fylt med veske i forskjellige farger. Jeg hadde og har store problemer med å forstå hvordan det virker.

Det er som å delta i en science fiction film, som ikke har hatt råd til dyre rekvisitter. På en måte kan det virke som de samme prinsippene som er til stede i en datamaskin, her settes i forbindelse med den fysiske verden og menneskets bevissthet og energisystem.

Men... jeg kjente at maskinen påvirket mitt energisystem, og jeg har en klar opplevelse av at den har balansert min energi. Så, jeg tror det virker, og ideen om at jeg må forstå noe for at det skal være sant eller virke er jo ganske latterlig. Den eneste grunnen til at jeg tror på telefonen, for ikke å snakke om T.V. eller internett, er jo at det virker.

For meg er alle disse tingene like ufattelig, som Damanhurs utsagn om at de har gjort fysiske reiser gjennom tiden med sine apparater. På deres websider finnes det bl.a. bilder fra en reise til Atlantis. Jeg synes jo det er fantastisk fascinerende og kunne godt tenke meg en slik tur. Men dra ikke ned til Damanhur fordi du har lyst til å snakke med din egen

oldefar. Det skal visstnok være ganske krevende både psykisk og fysisk. En slik reise er heller ikke noe man kan bestille, man må antagelig på ett eller annet plan bli utvalgt til å gjøre det, fordi man er rette person på rett sted og tid.

Hvis du har lyst til å oppleve Damanhur med dine egne sanser, så anbefales det at du begynner med å følge et eller annet opplegg. De har tredagers innføringsopplevelser hver helg, og ukensinnføring i slutten av hver måned. Damanhur kan nemlig være ganske forvirrende. Jeg prøvde via e-mail å finne ut av ting gjennom en som het Olami. Siden jeg ikke passet inn i noe program, ble jeg henvist til en som het Platypus. Jeg regnet med at Platypus var en slags høyere gradert prest i Damanhurs hierarki. Men noe særlig orden på hva de kunne tilby meg der nede ble det ikke gjennom internett. Så jeg kjøpte flybillett og dro for å se hva som skjedde. Av forskjellige grunner var dette en helt riktig løsning for meg. Men det førte også til at jeg i store deler av oppholdet var henvist til meg selv og måtte smake på min egen følelse av usikkerhet og mangel på tilhørighet. Naturlig nok har ikke Damanhurianerne mulighet til å bli personlig, eller vise personlig interesse for alle de besøkende som farer igjennom stedet deres. De hilser sin spesielle con-te hilsen som ærer det guddommelige i deg, men så går de videre til sitt. Språkbarrieren er også et hinder for nordmenn, siden de fleste Damanhurianere kun snakker italiensk.

Når jeg kom ned viste det seg at Olami bare var velkomstkantoret, og slett ingen person. Og Platypus var ingen magisk tittel, men navnet på et australsk nebbdyr. Damanhurianerne tar nemlig navn etter truede og utdødde dyrearter, for at de skal bæres videre i den menneskelige bevissthet, og gjennom dette ha større mulighet til å bevares. Så, hvis du vil ha en flyng start når det gjelder å lære de italienske

navnene på sjeldne dyrearter, så er Damanhur stedet for deg.

Jeg kom for eksempel ned på tirsdag formiddag, og den første muligheten til å se templet, som var min bevisste hovedgrunn for å dra ned, var på lørdag. Det var ganske frustrerende å liksom ikke komme i gang før mesteparten av tiden min var oppbrukt. Men jeg fikk derimot rikelig anledning til å sanse Damanhur, til å sitte ved det åpne tempelområdet, til å gå turer, til å gå gjennom spiraler og dra på rideturer i den hellige skogen. En ting som er viktig for deg som drar til Damanhur. Du blir ikke pådyttet

Her er det et levende samfunn, som skaper skjønnhet og som er i stadig utvikling og forandring.

muligheter, forslag, ideer og tanker. Tvert i mot så må du spørre og be for å finne ut det du vil, eller for å få mulighet til å gjøre det du vil, hvis du da som sagt ikke er i et program. Damanhur er tydelig preget av den mysterietradisjonen det springer ut i fra. Hvor det er søkeren som beveger seg og leter. Det skal liksom kreve litt å forstå hva Damanhur egentlig dreier seg om. Det positive er at man føler seg deilig fri for misjonering og åndelig tvangsforing.

Og jeg kan uten forbehold si at Damanhur aldri helt er det du tror det er. Det er som små kinesiske bokser, hvor det alltid finnes et annet lag og en annen mening bak den du allerede holder i din bevissthet. Det er som i templet, alltid en ukjent lønndør, eller et hemmelig rom du kan oppdage.

Å reise til Damanhur, er

som en reise til og gjennom ditt eget indre tempel. Jeg kan med sikkerhet garantere at du vil møte deg selv på et rimelig dypt plan, hvis du er der en ukes tid. Du blir kanskje skuffet, forvirret, overveldet, frustrert, eller fylt med glede og kjærlighet. Den eneste følelsen du antagelig ikke vil møte i deg selv er likegyldighet. Og det er bra, siden likegyldighet kanskje er den mest livsfiendtlige følelsen av alle. Du vil få muligheter til å åpne lønndører og se inn i nye rom i ditt eget indre tempel. Faktisk så er det å besøke Damanhurs underjordiske tempel i seg selv en opplevelse som

vil påvirke deg rent energetisk og sette deg i kontakt med din egen indre guddommelige menneskelighet. Templet er, som en av grunnleggerne sa, en stor intergalaktisk telefon, siden det da er plassert akkurat der hvor motorveiene til galaksen krysser og møtes. Så det må jo være et bra sted å ta en telefon til ditt åndelige hjem... Jeg opplever også at templets underjordiske plassering gir besøkende mulighet til å gå dypt inn i seg selv og den indre verden.

For meg er det alt dette som gjør Damanhur til et så utrolig spennende alkymisk eksperiment. For meg er det veldig tiltalende og avgjørende at det ikke er en profet eller frelser som en gang for alle har sagt sannheten om gud, universet og menneskets forhold til gud. Her er det ikke en sannhet, men mange veier å gå for å finne sannhet og innsikt. Her er det et levende samfunn, som skaper skjønnhet og som er i stadig utvikling og forandring. Her har ikke gud skapt mennesket i sitt bilde og så blitt skuffet over resultatet. Her er det mennesket som skaper gud, og gjennom utvikling av sin bevissthet skaper stadig mer fantastiske og flotte opplevelser av sin egen guddommelighet og guddommeligheten slik den utfolder seg på alle plan gjennom tiden og tidløse universer. •